

Pozostali uczestnicy postępowania: Wiktor Fedorowycz Janukowycz, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 5 października 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-347/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-318/16 P)

(2017/C 006/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Pozostali uczestnicy postępowania: Wiktor Wiktorowycz Janukowycz, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 5 października 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 11 marca 2015 r. w sprawie T-348/14, Janukowycz/Rada, wniesione w dniu 2 czerwca 2016 r. przez Ukrainę

(Sprawa C-319/16 P)

(2017/C 006/31)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Ukraina (przedstawiciel: adwokat M. Kostytska)

Pozostali uczestnicy postępowania: Oleksandr Wiktorowycz Janukowycz, Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 5 października 2016 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) uznał odwołanie za niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 5 lipca 2016 r. w sprawie T-167/15, Bundesverbandes Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V./Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, wniesione w dniu 13 września 2016 r. przez Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V.

(Sprawa C-488/16 P)

(2017/C 006/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Bundesverband Souvenir – Geschenke – Ehrenpreise e.V. (przedstawiciel: B. Bittner, Rechtsanwalt)

Pozostali uczestnicy postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Freistaat Bayern

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku T-167/15 z dnia 5 lipca 2016 r.;
- unieważnienie prawa do unijnego znaku towarowego nr 010144392 „Neuschwanstein”;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżony wyrok T-167/15 narusza art. 7 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 lit. b) oraz art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 ⁽¹⁾ z następujących powodów:

1. Sąd niewłaściwie uznaje, że nazwa „Neuschwanstein” jest wskazaniem pochodzenia geograficznego. W pkt 27 wyroku podano – w sposób wewnętrznie sprzeczny – że zamek Neuschwanstein jest co prawda „geograficznie możliwy do umiejscowienia”, ale nie jest „miejszem geograficznym”, gdyż główną funkcją tego miejsca jest zachowanie dziedzictwa kulturowego, a nie wytwarzanie lub sprzedaż artykułów pamiątkowych lub usług. Jednak „główna funkcja” miejsca geograficznego nie odgrywa żadnej roli w odniesieniu do bezwzględnej podstawy odmowy rejestracji dotyczącej oznaczania pochodzenia. Zamek Neuschwanstein jest jednoznacznie i definitywnie możliwy do umiejscowienia i różni się wbrew zapatrywaniu Sądu od zwykłego muzeum, które determinują wystawione w nim eksponaty, a eksponaty te – w odróżnieniu od zamku Neuschwanstein – mogą także zostać przeniesione.

Docelowy krąg odbiorców nie będzie dokonywać przedstawionego w zaskarżonym wyroku analitycznego odczytania nazwy jako „nowy łabędzi kamień”, lecz będzie wiązać tę fantazyjną nazwę wyłącznie ze znanym na całym świecie zamkiem. Tym samym zaskarżony wyrok jest sprzeczny także z wymogami określonymi przez Trybunał w wyroku *Windsurfing Chiemsee* ⁽²⁾, gdyż docelowy krąg odbiorców dostrzega związek towarów oznaczonych oznaczeniem „Neuschwanstein” z zamkiem Neuschwanstein jako ośrodkiem turystycznym o światowej renomie. Miejsce to jest tym samym bez wątplenia odpowiednie do tego, by wywierać wpływ na upodobania konsumentów poprzez wzbudzenie przez nie pozytywne odczucia. Z tego względu oznaczenie to jako wskazanie geograficzne nie może być objęte ochroną. W interesie ogólnym leży ustrzeżenie przed zmonopolizowaniem za pośrednictwem ochrony wynikającej ze znaków towarowych nazw znanych atrakcji turystycznych przynajmniej w odniesieniu do typowych artykułów pamiątkowych, które są sprzedawane i kupowane po to, by przypominać o danej atrakcji turystycznej. W zaskarżonym wyroku nie została jednak przeprowadzona analiza zgłoszonych towarów i usług pod względem tego, czy nadają się one na artykuły pamiątkowe. Było to wszakże w szczególności wymagane, ponieważ sporny znak towarowy został zgłoszony dla określeń ogólnych, które obejmują także typowe artykuły pamiątkowe. Okoliczność, że zgłaszającym jest Freistaat Bayern, nie zmienia niczego w odniesieniu do tych zasad – jak podkreślił Sąd w wyroku *MEM/OHIM (MONACO)* ⁽³⁾ – gdyż zgłoszenie znaku towarowego przez państwo podlega tym samym zasadom co zgłoszenie dokonane przez innych uczestników rynku.

2. W sprzeczności z wymogami dotychczasowego orzecznictwa Sąd stwierdza w odniesieniu do określonej w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 podstawy odmowy rejestracji dotyczącej braku charakteru odróżniającego, że docelowy krąg odbiorców rozpozna, iż wszystkie towary oznaczone „Neuschwanstein” są wytwarzane, sprzedawane i dostarczane pod kontrolą Freistaat Bayern (tak w pkt 43). Jednakże kupujący towary, które są oferowane tradycyjnie w pobliżu atrakcji turystycznej i które są opatrzone jej nazwą, nie dostrzegają w tej nazwie żadnego związku z właścicielem atrakcji turystycznej i nie oczekują, by były one przez niego wytwarzane lub sprzedawane. Oznaczenie „Neuschwanstein” służy wyłącznie temu, by przypominać im o zwiedzeniu atrakcji turystycznej i o miejscu sprzedaży. To, kto jest producentem, jest obojętne dla docelowych grup osób.
3. Należy przyjąć, że zgłaszający znak towarowy Neuschwanstein działał w złej wierze w rozumieniu art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009, gdyż docelowemu kręgowi odbiorców i – co jest wykazane – także zgłaszającemu jeszcze przed zgłoszeniem spornego znaku unijnego było wiadome, że w bezpośrednim otoczeniu zamku Neuschwanstein są oferowane różne towary oznaczone nazwą tej atrakcji turystycznej.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2009, L 78, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 4 maja 1999 r., *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230).

⁽³⁾ Wyrok z dnia 15 stycznia 2015 r., *MEM/OHIM (MONACO)* (T-197/13, EU:T:2015:16).